

MCC Manilla oktober 2015

In het najaar van 2012 vindt de eerste MCC missie plaats naar St. Martin in Tondo, Manilla. Oktober 2015 wordt alweer de 4e keer en hij heeft een speciaal plekje in het hart van Inès veroverd.

De lokale organisatie heeft de afgelopen jaren laten zien actief, met enorme passie en met behulp van een grote groep vrijwilligers substantiële stappen te kunnen zetten in de medische begeleiding van de “needy children” in de slums van deze metropool.

Deze missie heeft naast het gangbare checken van veel kinderen speciale aandacht voor de luchtweg problemen waar zoveel kinderen in deze stad (luchtvervuiling!) aan lijden. Het gaat daarbij naast behandeling ook vooral over preventie en voorlichting, zowel aan de ouders als aan de kinderen.

Het team bestaat uit een aantal “Manilla routiniers” : Inès, Yvonne, Miguette, Anita, Arnoud en Roelof en daarnaast uit 5 nieuwkomers Miranda, Marc, Joost, Noor en Ans. Joost gaat mee als filmmaker (een film over het werk van MCC mede i.v.m. het tweede lustrum van MCC) maar zal zich gedurende de week steeds meer ontpoppen als een echt teamlid. Noor en Ans vormen een onafscheidelijk Astma Team gedurende de gehele missie.

Donderdag 22 oktober

Dag van aankomst.

Vanuit verschillende aanvliegroutes strijken alle teamleden met tussenpozen veilig neer in Manilla. Via onze gezamenlijke app houden we onderling contact deze reisdag. Dit jaar is Peppi Anita - zoals vanouds gesecondeerd door haar alterego Kokki Yvonne- zelfs zonder problemen door de verschillende douanes heengekomen.

De autorit naar de locatie toe laat, zeker op het laatste stuk, zien waar we terecht gekomen zijn. De mensen hier hebben bar weinig en leven op straat. Op de middenberm van een drukke weg zijn ze bezig met het uitzoeken van vuilnis. Kinderen lopen er tussendoor of helpen mee. Hun onderkomen is schamel, van hout en karton. En het enorme vervuilende verkeer dendert hier tussendoor. Het doet je direct beseffen in welke moeilijke omstandigheden onze patiëntjes voor deze komende checkweek moeten leven

We komen in groepjes aan in Tondo en aan het einde van de dag is iedereen gearriveerd. Er wordt bijgepraat en daarna voorbereidingen getroffen voor de volgende dag. Ook is er de eerste bespreking, iets dat dagelijks zal volgen. Verwachtingen en doelen worden naar elkaar uitgesproken. Maar ook waar je bang voor bent. En hoe gezien kan worden dat je stress hebt en hoe daarop het beste gereageerd kan worden.

Moe van de reis en de indrukken zoeken we in de grote slaapzaal ons plekje voor de week. Met wiskundige precisie worden de ventilatoren zodanig afgesteld dat voor degene die dat wil, om de 20 seconden een vleugje koelere lucht voorbij komt. Verder moeten we het doen met een nachttemperatuur van rond de dertig graden ondersteund met muziek van de straat.

Vrijdag 23 oktober

De eerste nacht zijn we goed doorgekomen: de vermoeidheid van de reis zal zeker hebben meegeholpen. De krijsende haan om 5 uur zal de komende week onze grootste vijand blijken.

We kunnen het als team al goed met elkaar vinden en een innige band ontstaat. Een goed voorbeeld daarvan is het feit dat de telefoon van Noor de volgende ochtend in het bed van Joost teruggevonden wordt!

De eerste dag kende meteen een vliegende start: We beginnen met een Meet & Greet met het lokale team van St. Martin de Porres en de vrijwilligers.

Eunice, Luisa en Conny hebben een presentatie voorbereid waarin bijzondere kinderen van de afgelopen 2 jaar de revue passeren, o.a. kinderen waarbij een noodzakelijke operatie gedaan kon worden door het sponsorgeld van MCC – leden of via het hartenfonds van MCC. Er was o.a. een kindje met een lipspleet, die na de operatie weer een blij lachend kind was. Ook andere kinderen die met orthopedische hulpmiddelen weer konden lopen of op een andere manier weer mobiel werden passeerden de revue.

Het zijn kinderen die een kans hebben gekregen. Bij ons heel normaal en vanzelfsprekend, maar in Manilla volstrekt niet.

Voor de lokale vertegenwoordigers en voor ons is het een emotionele gebeurtenis om deze kinderen (weer) te zien. Wat heel bijzonder is (en tegelijk ook zwaar voor ons allen) is de aanwezigheid van de moeder van het jongetje met tetralogie van Fallot, die het helaas uiteindelijk het toch niet gered heeft.

Hierna geven Noor en Ans de lokale vrijwilligers les in Astma Herkenning en Behandeling. Het is een levendige bijeenkomst met veel vragen en ook onze teamleden konden hiermee hun praktische kennis bijspijkeren.

Met het gehele team hebben wij 's middags een Slum Tour gemaakt: onder leiding van de gids Nympha krijgen we een idee van het leven van de kinderen die we deze week gaan zien, en de erbarmelijke omstandigheden van hun bestaan. De eerste stop is langs een van de (stinkende) rivieren die dit deel van de stad doorkruist. Schamele donkere houten hutjes zijn op illegale wijze langs de rivier gebouwd (deels onder bruggen) waar op een paar vierkante meters hele families gehuisvest zijn. Geen water en riolering, de elektra alleen op gevaarlijke wijze afgetapt. We vergeten niet snel meer het jonge gezin met 3

kinderen dat geheel vervuild en ondervoed wezenloos voor zich uit starden.

Hierna door naar “Happyland” (wat een naam!), een deel van de slums waar afvalscheiding voor een schamel inkomen voor de bewoners (scavengers genoemd) zorgt. Moeilijk te beschrijven wat we daar gezien hebben: een overbevolkte buurt vol afval, modder en op blote voeten rondrennende kinderen. De omvang en de narigheid die je hier ziet is heel lastig te bevatten en het grijpt ons ook flink aan. Het beeld van een man die op een vuilnishoop uit een vuilniszak afgekloven kippenpootjes verzamelde voor hergebruik (na wassen en opbakken wordt het overgebleven kippenvlees weer als consumptie verkocht) staat ons nog lang bij. Tegelijkertijd is er ook een andere kant: we worden continu vriendelijk gegroet en de kinderen willen een High Five, vragen onze naam en zeggen die dan vrolijk lachend na . Op straat zien we een groep vrouwen aan Bijbelstudie doen.

Terugkomend van de tour wachten 70 kinderen met ouders voor de astma educatie. Het astmateam gaat aan de slag. Verpleegkundige Luisa vertaalt alles voor ons.

Hierna met taxi's naar de binnenstad om een hapje te eten: De Italiaan was prima en omdat Inès en Arnoud goed onderhandelden krijgen we via de aanschaf van een kortingskaart een stuk lagere rekening dan verwacht; je bent Hollander of niet! Deze kortingskaart heeft ons de rest van de week op bijzondere plekken gebracht. Tenminste na een lange zoektocht van Arnoud waar dat verrekte ding gebleven was en Miguette hem in zijn (!) borstzak vond, hoe intiem zijn we inmiddels 😊?

Na de weer strak door Yvonne georganiseerde evaluatie vallen we diep in slaap.

Zaterdag 24 oktober

De eerste 'draaidag'.

Spannende dag, zeker voor de nieuwelingen!

Er wordt in een carrousel gewerkt. De start is beneden in het gebouw waar al vroeg de kindjes samen met moeder (en heel beperkt aantal gevallen de vader) verzamelen. Voordat de inschrijving plaatsvindt is er een ochtendgebed. Met ogen dicht wordt naar de bede geluisterd en een ontroerend moment voor ons als team is als de zegen over ons als medisch team wordt uitgesproken met de handen van ouders en kindjes in de zegenstand. Nadat wij individueel voorgesteld worden (aan de applausmeter te zien is Roelof alle dagen de populairste held hier) worden de kindjes ingeschreven. Het CRF/patiëntendossier (een A4-tje) wordt met het kind meegegeven en op ieder volgend station gebruikt en ingevuld. Wegen en meten komt daarna, de gegevens worden genoteerd en geïnterpreteerd en overwogen of er sprake is van een kind dat te laag in gewicht is of een groeiachterstand heeft. Daarna een vingerprikje om te zien of er geen sprake is van bloedarmoede. Het bezoek aan de kinderarts is op de volgende verdieping. Dit vindt plaats in een zaaltje waar ook de apotheek draait, de gegevens van patiëntendossiers in de computer worden ingevoerd en waar benauwde kinderen worden verneveld en geobserveerd. Het is er bedrijvig en er moet natuurlijk veel worden

uitgevraagd, uitgelegd en besproken. Ook hier, net als bij de andere stations, hulp van een vertaler, nl het lokale personeel, aangevuld met vrijwilligers. De kinderen zijn over het algemeen voorbeeldig rustig, zelfs bij het bloedprikken wordt er zelden gehuild, maar keurig bedankt na de prik. Er is veel geluid, ook van buiten, soms zelfs zoveel dat het niet lukt om door de stethoscoop iets te horen.

Wanneer het kind door de arts is gezien, is de apotheek het volgende station, daar wordt het dossier gecontroleerd en wordt de voorgeschreven medicatie verstrekt. Na uitleg en vertaling, wordt de 1e dosis ter plekke toegediend en de rest voor thuis meegegeven. Van tevoren zijn de doseringen uitgerekend. Het meeste is twee keer daags voor het gemak. "A tablespoon twice a day" is bijna een standaard gezegde. Vervolgens weer terug naar de begane grond voor een warme maaltijd en fruit. En als dat op is: tandenpoets- instructie op een groot scherm en daarna poetsen bij de wasbak.

We zien deze eerste dag ruim 220 kinderen verdeeld over de morgen en de middag (een lunchonderbreking is hier in de Filipijnen heilig). We zijn tevreden hoe het gegaan is en bij de evaluatie in de avond worden nog wat puntjes op de i gezet voor de organisatie voor de komende dagen.

Arnoud was al bijna voor aanvang van de missie gebombardeerd als "commissaris koude dranken". De winkel aan de overkant waar vorig jaar een deal mee gemaakt was, bestaat niet meer. Uitkomst brengt onze kokkie die van nu af aan de bestelling dagelijks door krijgt en altijd op tijd in de avond de koude drankjes klaar heeft staan.

Zondag 25 oktober.

Net als de dag ervoor ligt er op de vernevelapparaten, die bij het open raam staan, een dun laagje roet. De lucht is vies door de uitlaatgassen van de vrachtwagens met vuilnis die af en aan rijden en de vele vuurtjes. Geen wonder dat er zoveel benauwde kinderen zijn.

Deze dag komen er 194 kinderen. 's avonds tijdens de evaluatie wordt gezegd, dat vroeg in de ochtend er al meer kinderen gezien waren met bijzondere pathologie (ziektebeelden) dan in een hele maand in een academisch ziekenhuis. Voor al deze kinderen, die van gisteren en van vandaag, is naar oplossingen gezocht voor diagnostiek en behandeling. Binnen de eerste 2 dagen is het budget dat daarvoor is al voor een groot deel gebruikt.

Miguette en Joost beleven een avontuur als ze met een busje de slum ingaan om kinderen op te halen. Hun veiligheid was niet gegarandeerd. Eunice was not amused. Ze komen wel met een bus vol kinderen en ervaringen, terug.

We eten die avond op het dakterras en na het eten worden de data van de dag weer “ingeklopt” in de computer.

Maandag 26 oktober.

We beginnen onze draai te vinden. Er zijn echter ook zorgen: voor veel kinderen is meer nodig dan het reguliere, gaat dit lukken?

We wisselen allemaal van taak in de carrousel zodat we ervaringen opdoen in het totale proces en het zorgt ook voor de broodnodige afwisseling. Fantastisch hoe de lokale vrijwilligers meewerken en een aantal stations bijna geheel zelf kunnen bemannen

We krijgen bezoek van Wim, een Nederlander die in Manilla woont. Hij is zeer betrokken en we komen te weten dat hij zich op vele manieren inzet en veel betekent voor de kinderen die naar St. Martin komen. Daarbij geeft hij ook Engelse les aan de vrijwilligers.

Vandaag hebben we 190 kinderen gezien.

Eunice en Roelof zijn naar het ziekenhuis geweest. Morgen wordt het eerste kind geopereerd, een jongetje met een kritische pulmonaalstenose. Het zal goed verlopen.

Vanavond met de taxi weer naar de binnenstad geweest om te eten, te pinnen en niet te vergeten te whatsappen/mails te checken. Inès stoort zich daaraan als dit aan tafel gebeurt maar helaas voor haar is de inventiviteit groot bij de anderen om half onder tafel alsnog digitaal contact te zoeken.

Dinsdag 27 oktober.

270 (!) kinderen vandaag gecheckt. De rijen worden langer en langer en het aantal decibellen in de artsen ruimte ook. Toch lukt het ons de aandacht voor elk kind erbij te houden

's Middags geluncht in de kerk in de wijk. We worden ontvangen door de Italiaanse pater en krijgen heerlijke spaghetti geserveerd. De weg naar de kerk en terug was een beproeving voor Miguette door de aanwezigheid van straathonden, Arnoud als beschermheilige in deze bracht uitkomst.

'Apotheek Rikkers' vandaag bemand door Noor en Arnoud, loopt als een trein. Miranda komt zelf bij de apotheek langs voor medicatie, ze heeft de verschijnselen van de Manilla Flu. Ze kruipt terecht een paar uurtjes in bed om te recupereren.

Bij het vernevelen is het druk. Soms is er een wachtrij voor de 3 apparaten die continue draaien. We gaan over op een alternatieve manier (puffen met een voorzetkamer) en weten zo de wachttijd beperkt te houden.

's Middags brengt een tropische regenbui heel even verlichting, na een klamme benauwde dag. Kinderen op straat rennen en dansen door de regen. Het is maar voor even. Het regenen houdt snel weer op en het is weer even klam als daarvoor.

Bij Marc begint het te kriebelen om de data invoer en verwerking te automatiseren/digitaliseren i.p.v. inkloppen van de A4-tjes; wij dromen met hem mee.

De discountkaart bracht ons vanavond bij een Japans restaurant in een van de Malls. We deelden alle gerechten, behalve Joost; hij ging voor frites met mayo. Inès probeerde na afloop vergeefs lokale koffiebars te bewegen ons ondanks het late tijdstip te bedienen maar dat bleek vruchteloos.

Woensdag 28 oktober

Het is smoggy. Al vroeg komen de eerste benauwde kinderen.

's Ochtends registreren we het 1000e kind. Er ontstaat een sfeertje onder elkaar en met de vrijwilligers dat we records gaan breken. Maar dat blijkt ook een keerzijde te hebben. Een aantal van ons wordt het vandaag wat teveel. De vergelijking wordt gemaakt met de reclame van Randstad van vroeger (de garnalenpelster, die steeds meer nieuwe schepen met garnalen op zich af zag komen). Zo kijken een aantal van ons team vandaag ook naar de enorme toestroom van kinderen. Deze woensdag wordt voor aantal teamleden een dipje.

's Middags is er "astmaklas": Noor, Luisa en Ans ontvangen een groep van ruim 30 kinderen en hun moeders. Er is uitleg over de klachten en de mogelijke oorzaken, bijvoorbeeld (sigaretten-) rook en ook over behandeling. Noor vertelt en Luisa vertaalt. (Ans valt nadat ze een antihistaminicum heeft ingenomen bijna in slaap en vergeet haast de powerpoint door te klikken). Luisa laat de kinderen het vertelde telkens herhalen. What do you need? - The blue one!! Deze aanpak werkt, het is een goed idee om het in Nederland ook zo te gaan doen. Het inhaleren van de astmamedicatie wordt voorgedaan. Ook hoe het niet moet. De toehoorders vinden het leuk om de fouten te ontdekken. Daarna wordt er druk geoefend. Het is een vrolijke boel, maar er wordt serieus geluisterd en meegedaan. De kinderen krijgen de benodigde medicatie en materialen mee naar huis. Zij zullen gemonitord worden door nurse Luisa en Conny.

's Avonds is iedereen, MCC-ers, vaste ploeg en vrijwilligers, zoals in voorgaande jaren uitgenodigd, door de Mason's voor een diner in een Chinees Restaurant. Bij binnenkomst blijven in eerste instantie de in het rood gehulde gastheren aan eigen tafel zitten maar de president geeft ze opdracht te mengen. De ervaringen van vorig jaar met veel bier en karaoke blijkt nog stevig in hun geheugen te zitten. Wat hebben we gedanst en gezongen. "You never walk alone". Schrijnend was weer na vertrek uit het restaurant de bedelende jongetjes, die om geld en eten vroegen.

Moe vielen wij in bed: Yvonne kon voor en achterkant niet meer uit elkaar houden en werd in de ochtend wakker met haar benen tegen de muur gekruld. De 010 supporters

hadden een korte maar vreugdevolle nacht door de smsjes over de tussenstanden van de bekerwedstrijd tegen 020.

Donderdag 29 oktober

De laatste dag. De dip van gisteren overdag is weer helemaal achter ons gelaten. Roelof zong zelfs in zijn dromen "nog 600, nog 800... ". Alleen Marc heeft nog grote moeite met het verlies van zijn club gisteravond.

We hebben er veel zin in om deze laatste dag ook tot een succes te maken. Uiteindelijk komen we na vandaag op 1320 gecheckte kinderen. We sluiten iets eerder dan normaal om nog tijd te hebben voor de administratieve taken en natuurlijk de formele afsluiting met het lokale team en hun fantastische vrijwilligers.

Deze afsluiting vind plaats op het balkon met het uitreiken van de getuigschriften en mooie speeches door alle betrokkenen. Bij het zoenen hield Ans onverdroten vol dat wij in Nederland elkaar drie kussen geven. Hand in hand in een kring hebben we nog mooi samen gezongen waarbij nodig traantje is gelaten. Wat zijn de Filipijnse mensen toch heerlijk open, warm en enthousiast. De nodige selfies vormden het slotakkoord.

In de avond hadden wij ons afscheidsetentje bij onze Italiaan. Korte maar warme toespraken van Inès en Miguette en vanzelfsprekend veel lof voor Yvonne die ook dit jaar haar rol als operationeel manager knap vervuld heeft. We roemen terecht onze teamgeest. We nemen afscheid van hen die de volgende ochtend doorvliegen; de rest gaat terug voor de laatste nacht naar Tondo.

Vrijdag 30 oktober.

We slapen een beetje uit hoewel dit niet geldt voor Anita die een afspraak met haar favoriet Bernadette heeft.

De administratie wordt afgerond en spullen opgeruimd. Roelof en Eunice zijn weer naar het ziekenhuis. Een van de kinderen waar we grote zorgen over hadden is succesvol geopereerd. Net als we willen opstappen komen er onaangekondigd 2 kinderen met een astma-aanval. De puffers en prednison worden weer tevoorschijn gehaald. Letterlijk opgelucht gaan ze weer naar huis, waar dat ook mag zijn.

De MCC Manilla missie 2015 is nu voorbij. De doelstelling om groot aantal kinderen te checken en daarnaast de astma kennis en vaardigheden te vergroten lijkt meer dan gehaald. Dat geeft een enorme voldoening. We hebben als MCC team veel gegeven deze

dagen maar wat hebben we veel teruggekregen in onderlinge vriendschap en liefde voor de Filipijnen en haar bevolking.

Het zal ons allen altijd bijblijven.

Arnoud, Noor, Ans